

ÁGH ISTVÁN
Second hand

*Már nemcsak nyugati bolhapiacon találni
olyan különleges holmit, mint a Rómában
vásárolt tweedzakóm, melyet úgy hordtam
a déli tavaszban, mint egy mediterrán futballista,
sorra nyíltak itthon is az üzletek, szinte a rendszer
változását kifejezve, divat lett a használt
ruha, a mellékutcában s a lakótelepi alagsorban
megbújó second hand boltokból, jól jött
a szegényeknek, míg az européer értelmiségiek
fennhangon élvezték a különleges szabású, eredeti
szövetet, csak a falusiak húzódoztak, mint mindig,
szégyellték volna a mások rongyát viselni.*

*Ami nyugaton divatjamúlt, az nálunk divattá
vált néhány év múlva bizonyos rétegekben,
míg a kétoldalt sliccelt zakó helyett amott már a
középen metszett fazont hordják, itt az egysoros, kétgombos,
hosszított derekút viseli a magyar, odaát már
a rövid, háromgombos, kispalléros, bővített
derekúban jelenik meg az angol átlagember,
a jótékonysági akcióban egyszer a flotta is részt vett,
a kontinentális ország boltjait elárasztották a sötétkék
posztó, vastag tengerészköpenyek, utazhattunk már!,
de aki abban ment ki Nyugatra, előbb látszott
rongy idegennek, mint szánandó koldusnak,
s nyomban vendégmunkásnak érezhette magát.*

*Később megjelentek a brit lobogós kirakatok
a sugárutakon és a bulvárokon, mintha valami
kirendeltséget jelölnének a ruhák közé feszített zászlók,
a turkálók avított naftalinszagát errefelé feledtette
a luxusáruházak szolid parfümillata, intim világítása,
s a túlkoros kiszolgálókat az elegáns szőke hölgyek,
így alakult észrevétlen az ideiglenesség állandósággá,
olyan hamísítatlanul birodalmi angol lett az egész,
hirdetvén a világcégek nevét a márkájuk jegyében,
jelölvén a szállítás napját, melyet minden héten
várni lehet, mint a lottóhúzást, a totómeccsek végét,
mikor a textíliák tapintásától beteljesülnek a vágyak.*

*Mi, keletiek, hálásak vagyunk ezért a Nyugatnak,
hol lehetne ilyen olcsón, akár kilóra vásárolni?
legföljebb a kínai piacon a formátlan és vacak
portékát, itt a divatos szabászat stílusa lengi át
a konfekciót, s kár lenne arra gondolni, hogy megint
mások érdeke szerint esik meg a jótett velünk,
s aki az öltözködésünket megszabja, így méri hozzá
érdemeinkhez is, s mikor a saját elhasznált
ruháiba öltöztet egy országot, s a lakosság külsejét
az ő kifinomult ízléséhez változtatja, mely a jómódú
lakosságtól süllyed a szegény polgáron át a koldusig,
s oda avul, kopik, rongyosodik, rohad ugyanaz a kabát.*

*Ki gondol közben a választott kelme történetére,
hogy kicsoda, aki alig viselten megunta, vagy
ellopták valakitől, vagy túladtak rajta, mint
a halott múltjával mérgezett viselhetetlen kelléken?,
hiszen a szekrény minden nyitására fölsikolt az ajtó,
mert az asszony az urának árnyékára rémül,
s ahogy a vándorló lélek megtalálja rajtunk
teste öltözetét, hát a naftalin nemcsak a molyok
ellen, a képzelődés semlegesítésére is szolgál,
akár a szobafestés, mikor beköltözés előtt az elődök
szellemét kitakarítják, akképp a viseletből is, hogy
csak a fazon maradjon, a szín, az anyag és a márka.*

„Elefánt voltam, jámbor és szegény”